

SVETOLETNA POT - ROMANJE K UGLAŠENOSTI

*Pastirsko pismo za 7. nedeljo med letom,
23. februarja 2025*

Drage sestre, dragi bratje!

Letošnji postni čas bomo obhajali v svetem letu, zato je teh nekaj tednov do velike noči le del velike svetoletne poti spreobrnjenja in milosti. Nekaj svetoletne poti smo že prehodili, velik del poti pa je še pred nami. Papež Frančišek je sveto leto naslovil *Romarji upanja* ter nas povabil, da postanemo romarji – da stopimo na pot vere s pripravljenostjo na napor, tudi tveganje in vedno s pogledom na cilj. Romar ni turist, ki zgolj opazuje, niti potepuh, ki tava brez smeri. Kristjan je romar, ki hodi z zaupanjem, prožnostjo in budnostjo. Poklicani smo, da svojo pot živimo skupaj z drugimi in v zavedanju, da je vera romanje – kar pomeni pot, proces, rast. V tem smislu smo na tej zemlji v stalnem gibanju proti cilju, ki je Bog sam. Zato je ta sveti čas za nas vse vabilo, da razgibamo svoje okostenele duhovne ude in stopimo na novo pot.

Kaj pomeni nova pot v svetem letu?

Sveto pismo STARE ZAVEZE poroča, da v jubilejnem letu, ki so ga obhajali vsakih 50 let, niti polj niso obdelovali, da se je zemlja odpočila. V tem letu so osvobodili sužnje in so odpisali vse dolgove. V tem smislu je Božja beseda za nas vse vabilo, da se v tem letu kot romarji upanja trudimo - po zgledu kralja Davida - zapičiti sulico sovraštva v zemljo in sestri in bratu ponuditi roko. Jezus nas danes vabi, da prestopamo tržno logiko odnosov »jaz tebi, ti meni«, ampak da delamo dobro in odpuščamo, ker je bilo najprej nam odpuščeno. Odpustiti celo sovražniku, poravnati vse zamere – to je svetoletna logika, to je Jezusova logika.

Jezusova zapoved ljubezni se lahko uresniči, ko dovolimo, da Bog zaživi v srcu in nam odpre oči, da sta moj cilj in cilj mojega brata ter sestre, ki ju morda celo sovražim, isti. Po besedah papeža Frančiška to pomeni prejeti dar zvezde Severnice, ki nas usmerja k ljubezni, ki smo jo prejeli od Boga, in to je razlog za ljubezen, ki jo moramo podariti drugim ljudem.

Dragi bratje in sestre,

v tem svetem letu vas vse vabim, da odpišemo stare zamere in sulice sovraštva zapičimo v zemljo miru. Storimo to tako kot je storil cesar, ki je nekoč želel zavzeti deželo sovražnika in uničiti vse njene prebivalce. Po nekem času so ga njegovi svetovalci videli, kako sedi s sovražniki za mizo, z njimi je in se šali. Začudeno so ga vprašali: »*Ali nisi hotel uničiti in iztrebiti teh svojih sovražnikov?*« Cesar je zadovoljno odgovoril: »*Seveda! Uničil sem jih – spremenil sem jih v prijatelje.*« To je prava moč ljubezni – ne uničuje ljudi, ampak sovraštvo. To je svetoletna Božja pot, ki vodi v mir in spravo.

Papež Frančišek pa nas v buli ob odprtju svetega leta opozarja še na eno človeško lastnost, za katero pravi, da smo jo izgubili. To je potrpežljivost. Način življenja nas žene v naglico, kjer ni prostora za srečevanje, pogovor in skupnost. Nepotrpežljivost vodi v nemir, živčnost in celo nasilje. Ko pa pogledamo naravo, vidimo, da vse poteka v svojem ritmu: letni časi se menjavajo, plodovi zorijo postopoma, življenje ima svoj naravni tek. Bog nas s tem uči potrpežljivosti, ki je sad Svetega Duha in znamenje upanja. Spomnimo se na sv. Frančiška Asiškega, ki je v svoji *Hvalnici stvarstva* naravo doživljal kot veliko družino, kjer je sonce njegov brat in luna njegova sestra. Če bi znali potrpežljivo prisluhniti stvarstvu, bi v njem prepoznali Božjo modrost, ki nas uči, da vse raste in dozoreva ob svojem času. Ponovno odkriti potrpežljivost pomeni narediti nekaj dobrega zase in za druge.

Drage sestre in dragi bratje, ta postni čas naj bo za nas priložnost za prva romanja, za spravo, priložnost za nov začetek. Prav tako naj bo to čas čuječnosti in umirjenosti. Potrudimo se poglobiti molitev, vadimo se v odpuščanju in delajmo dela usmiljenja. Odkrijmo moč križa, ki vodi v vstajenje in se pustimo preoblikovati Kristusovi ljubezni. Naj nas na tej poti spremlja potrpežljivost, ki nas uči vztrajnosti in zaupanja v Božje obljube.

Vse vas pozdravljam in blagoslavljam!

Msgr. Alojzij Cvikl DJ, nadškof